

Ioșca, Sică și Mitică

de Nicolae VASILE

ACTUL 1, Scena 1:

O stațiune, undeva în Transilvania, unde Alex, Ioșca și Sică tocmai sosiseră și se vedeau, întâmplător, pentru prima dată.

Ioșca:

Bănuiesc că eu sunt cel mai de aproape de stațiune și încerc să fac pe gazda, pentru început. Iosif este numele meu, dar părinții și prietenii apropiați îmi spun Ioșca. Așa aș vrea să-mi spuneți și voi! Sunt student la Medicină, în capitala județului unde ne aflăm, deci, aici, mă pot considera aproape acasă.

Sică:

Sică mă cheamă, Sică îmi zic toți, și încerc să mă simt acasă oriunde m-aș afla. De fapt, în etnia noastră, cea evreiască, este un obicei, ca după absolvirea liceului, să plecăm în lumea largă, pe cât se poate, pentru a ne obișnui cu fel de fel de locuri, de oameni, de preocupări etc. Sunt student la Economie, la Iași.

Alex:

Alexandru! Cei apropiați îmi spun Alex. Sunt student la Politehnică, la București.

Ioșca:

Ei bine,... noi o să-ți zicem Mitică!... Așa le zic ardelenii tuturor celor din sud. Sper să nu te superi!...

Alex:

Nu mă deranjează deloc!... Zice-ți-mi cum vrei, nu sunt supărăcios de felul meu!... Mulți ani petrecuți în colectivitate m-a imunizat la astfel de glume. Când eram în sanatoriu, vreo opt ani, fiind brunet de felul meu, mi se zicea "țiganul"!...

Ioșca:

Opt ani???... Dar ce ai pățit omule?... Ce ai avut?

Mitică:

De la un accident, la fotbal, în curtea școlii, am făcut o vânătăie la gleznă, peste care s-au adunat mai multe greșeli ale unor doctori. În final am făcut o cangrenă. După aceea, opt ani de spitalizare și tot atâtea operații m-au costat pentru a-mi salva piciorul. În mod normal o astfel de situație se termină cu amputare!...

Ioșca:

Pentru că tot te-am botezat, hai să-ți dăm ocazia să te revanșezi, și să ne spui tu primul, cum a fost pe drum?

Mitică:

Am venit cu trenul. Cum calea ferată trece, de regulă, prin spatele localităților, pe acolo pe unde oamenii își aruncă gunoaiele, după o astfel de călătorie, am totdeauna sentimentul negativ că am trecut pe lângă cineva care mi-a arătat curul și nu fața!...

Ioșca:

Bună!... Și eu am trăit, adesea, acest sentiment, dar nu l-am exprimat atât de plastic!...

Mitică:

Dar am fost recompensat ulterior!... De două ori!...

Sică:

Cum adică?...

Mitică:

Păi,... prima recompensă a fost peisajul superb din zona montană, care defila pe ambele părți ale trenului!... Iar a doua parte... a fost și mai și!...

Ioșca:

Cum adică?... Ce putea fi mai frumos ca peisajul de la munte?...

Mitică:

O fată!... Avea un corp svelt, bine proporționat, care ieșea bine în evidență prin îmbrăcămintea subțire de vară. Fața ei era de o drăgălășenie sublimă, între cea a unei păpuși, lipsită de orice grijă, și cea a unei studente silitoare, cu acele mișcări calculate și atentă la tot ce se întâmpla împrejur.

Ioșca:

Cum a apărut acolo?...

Mitică:

S-a suit în tren undeva și s-a așezat exact la feresatra pe unde eu priveam splendoarea naturii. Era ca o pictură a unei femei frumoase, la care figura rămânea fixă, dar decorul se schimba continuu, datorită mersului trenului!...

Ioșca:

Și, ea ce făcea, în timp ce tu o contemplai?...

Mitică:

Cred că se simțea nu privită, ci sorbită, dar părea că nu o deranjează!... Din când în când, făcea o mișcare fină din nas, cam de genul cum sunt prezentate, în filme, vrăjitoarele. Avea un nas frumos, ușor ridicat de vârf, care prin mișcarea respectivă era și mai bine pus în valoare. Din acest motiv, am botezat-o, doar pentru mine, Samantha!...

Sică:

Ești extraordinar!... Hai că începe să-mi placă!...

Mitică:

Interesant este că a schimbat trenul, odată cu mine, la Teiuș, iar când am ajuns în stațiune, și stăteam la coada pentru repartiția camerelor, am zărit-o la coada cealaltă, de la clădirea fetelor. Este, deci, foarte posibil să o avem colegă pe aici!...

Ioșca:

Dă Doamne!... Dacă tot m-am autointitulat gazdă, eu o să rămân ultimul. Deci, Sică, la tine cum a fost?

Sică:

De fapt, eu nu am venit acum de la Iași. Bunicii mei, care tot timpul au fost inovatori, au deschis o crescătorie de vulpi argintii în apropiere și vara vin la ei, să-i ajut. Chiar îmi place!... Cred că mai repede v-aș putea povesti întâmplări interesante despre aceste vulpi, decât despre drum! Dar asta mai încolo, avem tot timpul!...

Ioșca:

Cred că ar interesa-o și pe Samantha vulpile tale!...

Mitică:

Mai ales pieile!...

Ioșca:

Și eu am o situație asemănătoare!... Eu am copilărit, am făcut școala, inclusiv liceul, aici, în orașul cel mai apropiat, capitala județului nostru. Am rămas și la facultate tot aici pentru că voiam să fac medicina, ori aceasta este foarte apreciată aici. Deci nu am peripeții de drum!...

Sică:

Dar, poate găsești tu ceva interesant, să ne arăți, din zonă, pe care presupun că o cunoști foarte bine.

Ioșca:

Da!... Am ceva pregătit pentru zilele viitoare, dar și ceva chiar pentru această seară!...

Sică:

Hai că mă faci curios!...

Ioșca:

Pentru zilele următoare va trebui să ne deplasăm în oraș, dar pe cealaltă treabă interesantă o vom face chiar acum! Iată acest balon! Cine vrea să-l umfle?

Sică:

Eu,... că și așa n-am avut altceva interesant în această seară!...

Ioșca:

Acum, ia andreaua asta și înțepă-l!

Ioșca:

Să vedem!...

Sică:

Poc!... Ai văzut?...

Ioșca:

Mitică, nu încerci și tu? Uite, ai aici alt balon!...

Mitică:

De ce nu?... Poc!...

Ioșca:

Uitați,... am aici încă un balon!... Îl umflu,... bag andreaua în el,... iese pe partea cealaltă,... iar balonul nu se sparge!...

Sică și Mitică:

Extraordinar!...

Sică:

Cum ai făcut omule?...

Mitică:

Este împotriva legilor fizicii!...

Ioșca:

O fi,... dar uite că se-ntâmplă!... Această scamatorie a câștigat marele premiu la ultimul festival mondial din domeniu. Au fost mulți, cu fel de fel de lucruri complicate, și a câștigat unul care venise doar cu o andrea și câteva baloane!...

Sică:

Și tu cum ai învățat-o?...

Ioșca:

Sunt și eu un scamator!... Mă preocupă de mult timp aceasta.... Mă bucur că am reușit să fac, destul de repede, acest număr!... Poate o să-l învățați și voi în acest sejur!...

Sică:

Cu asta m-ai dat gata!... N-o să mai pot dormi liniștit!... O să mă tot gândesc ce-i faci balonului ăla de nu se sparge!...

Ioșca:

Ei,... ai răbdare!... Chestiile astea se bazează pe iuțeala de mână a celui care le face și nebăgarea de seamă a celor care privesc. Nu se schimbă legile fizicii, vorba lui Mitică!...

Sică:

Dar măcar nu ne mai ține încordați cu cealaltă surpriză de care vorbeai! Ce mai este și aia?

Ioșca:

Nu,... aceea nu este o surpriză! Este vorba de o invitație, pentru una din zilele viitoare în orașul studenției mele. Este un oraș foarte frumos, pe care cred că ar trebui să-l cunoașteți și voi, dacă tot ați venit aici!

Sică și Mitică:

Cu mare plăcere!

Ioșca:

Dar nu mâine, pentru că, probabil, vom avea o serie de activități administrative.

Samantha: (În gând)

Ce apariție!... Parcă era din altă lume!... Părea că se împiedică în toate, și în cer și pe pământ!... Părul acela încârlionțat arăta, cred, și o minte asemănătoare, care parcă i se agăța de univers, iar, mersul dezordonat te ducea cu gândul că este mereu predestinat în a se împiedica de ceva. Doamne, mă privea cu un surâs angelic!... Angel o să-i zic de acum!... Dumnezeu știe cum l-o chema!... L-am văzut în stațiune, deci sper să-l mai întâlnesc!... Ce o face el acum?... Sunt convinsă că a nimerit în cameră cu niște neisprăviți care vor încerca să facă mișto de el!... O astfel de persoană devine, de regulă, ținta celorlalți, mai ales a celor needucați, sau răi. Îi nenorocesc pe cei care vor încerca așa ceva!... O să fiu zâna lui ocrotitoare!...

ACTUL 1, Scena 2:

Aceeasi cameră de hotel, după plimbarea în oraș.

Ioșca:

Măi, măi, măi, ... ce peripeții! Dacă știam că se va întâmpla așa ceva, nici nu mai propuneam această vizită!...

Sică:

Dar, de ce?... A fost foarte interesant!... Toată viața o să ne-o amintim!...

Ioșca, către Mitică:

Tu,... eroule, nu spui nimic?... Hai, abia aștept să știu mai multe!...

Mitică:

Ce să spun?... A fost o zi interesantă!... Cam plină de dinamism, după standardele mele!...

Ioșca:

Interesantă!... Măi omule,... se putea termina rău,... rău de tot!... De ce dracu nu ai spus că nu știi să înoți!... Cei de la strand ne dădeau un colac de slavare!... Scria pe acolo, pe pereți, când am închiriat barca, dar n-am dat nicio importanță!...

Sică:

În fond, singurul lucru care ne-a surprins a fost ploaia!... Doamne, dar ce ploaie!... În viața mea nu am pomenit așa ploaie!... Să umple barca, și nu altceva!... Trei oameni nu mai pridideau să arunce apa din barcă!...

Ioșca:

Trei oameni,... pe dracu!... N-ai văzut că Mitică rămăsese cu limba scoasă după duduia dintr-o altă barcă!... Parcă era hipnotizat!... Noi ne luptam cu ploaia, care putea să ne scufunde barca, iar el!...

Mitică:

Păi,... era ea!

Ioșca:

Care ea!... Ce tot spui acolo!...

Mitică:

Ea,... Samantha!... Fata din tren!... A apărut așa,... din senin!... Adică,... din ploaie!... Ce apariție!...

Ioșca:

Ea era Samantaha ta!... Doamne,... cum le mai potrivești!...

Sică, către Ioșca:

Auzi,... acum, că totul s-a terminat cu bine,... pot să spun că nici pe tine nu te-a lăsat indiferent misterioasa apariție!... Te-ai schimbat, vizibil, la față, la apariția ei!...

Ioșca:

Offf!... O știu pe această fată!...

Sică:

Wow,... e tare!... Cu ce ocazie?...

Mitică:

De unde?...

Ioșca:

Era minunea orașului, în perioada liceului!... A făcut liceul în aceeași perioadă cu mine, dar la alt liceu. Toți băieții o sorbeam din ochi!... Îi urmăream toate drumurile, la școală,... la terenul de tenis,... la strand!... Avea un mers,... și o privire maiestuoasă,... nu ne băga în seamă pe niciunul!... Măi Mitică,... să știi că ești un om ffoaarte norocos!... Întâi în tren,... și apoi întâmplarea de ieri!... Aș da orice să fi fost în locul tău!...

Sică:

Eu nu cred în... "întâmplarea" de ieri! Ea, această Samantha, nu a venit spre barca noastră văzând că nu ne descurcăm, și că suntem în pericol cu toții!... Nu,... ea a venit să-l "răpească" pe Mitică, mai ales fiindcă văzuse că în barca noastră el era într-un real pericol.

Mitică:

Hai, hai,... nu mai vă imaginați asemenea povești!... Fata este o adevărată profesionistă în sporturile nautice și a vrut, realmente, să ne ajute. Ați văzut cu ce dexteritate își răsturna ea barca, golind-o periodic, în timp ce noi ne chinuiam atâta să aruncăm apa cu pumnii?... Dacă nu ne ajuta ea, nu știu cum se termina treaba!...

Ioșca:

Ei,... lasă tu poveștile!... Noi nu puteam să facem ce făcea ea, adică să răsturnăm barca din când în când, pentru a o goli, din cauză că te aveam pe tine, piatră de moară, care nu știi să înoți!...

Sică:

Da,... și mie mi-a plăcut fata! Dar mi-a plăcut și determinarea ei. Cu câtă forță și rapiditate te-a trecut pe tine în barca ei, a răsturnat barca noastră, golind-o de apă! Dar,... tu nu mai face pe inocentul!... I-ai picat cu tronc fetei!... Ia, spune ce a urmat după ce te-a "răpit"?...

Mitică:

A tras cu barca la mal, unde tatăl ei avea o căsuță din acelea de week-end, unde ne-am schimbat de hainele ude. Mi-a dat niște haine de ale lui taică-său.

Sică:

Era o singură cameră!...

Mitică:

Da, dar am împărțit-o în două cu un cearceaf....

Sică:

Și apooi!...

Mitică:

Apoi am mers împreună la apartamentul tatălui său, undeva în oraș, cu mașina, tot a tatălui său. Am rămas acolo până a doua zi. Plecase deja ultimul autobuz și nu a vrut să-și lase tatăl fără mașină în zilele următoare, când urma să se întoarcă.

Sică:

Să se întoarcă?... Adică taică-său nu era acasă?... Ați stat singuri o noapte?...

Mitică:

Da,... era plecat într-o delegație.

Sică:

Interesant!... Și ce-ați făcut voi doi, singurei, o noapte întreaga?...

Mitică:

Am avut o discuție foarte interesantă... Ne-am povestit fiecare viața. Am avut și o noutate absolută pentru mine.

Sică:

Nebunuleeee!... Ne povestești și nouă?... Ioșca,... tu ce ai amuțit de tot acolo?...

Mitică:

Am băut cafea. Eu până aseară nu băusem niciodată cafea!... Viața mea, destul de atipică, nu m-a pus în situația de a bea cafea! Dumnezeu nu mi-a oferit, până acum, această plăcere!... Ne-am mărturisit reciproc numele inventate. I-a plăcut numele de Samantha

Ioșca, ușurat:

Dar ți-a oferit altele,... cu vârf și îndesat!...

Mitică:

Ne-am mărturisit reciproc numele inventate. I-a plăcut numele de Samantha!... Mi-a spus că îi place mai mult decât numele său real. O cheamă Ramona....

Ioșca:

Daaa!... Ramona o cheamă.

Mitică:

Mi-a dat și ea mie un nume, Angel!... I-am spus că-mi place.

Sică:

E tare domnule!... O adevărată poveste!...

Mitică:

Și ea a avut, și are în continuare, o viață interesantă și grea. Provine dintr-o familie dezmembrată, tatăl a rămas aici, iar mama, după divorț, s-a mutat la Ploiești, iar ea stă momentan la Brașov, unde este studentă la educație fizică și sport. Merge destul de des la maică-sa, să o echilibreze psihic, la taică-său, să-i facă mâncare și curățenie, iar în restul timpului se mai ocupă și de treburile sale. Acum, aici, îmbină utilul cu plăcutul, rezolvă și problemele lui taică-său, dar se și relaxează puțin.

Ioșca:

Hai să mai și dormim! Avem tot timpul să mai discutăm și altă dată.

Samantha:

Exact așa cum anticipam!... A nimerit într-o gașcă de neisprăviți care, dintr-o nepricepere plină de bravadă, erau să se înece cu toții. Cine dracu i-a pus să iasă pe lac când se aștepta o asemenea ploaie?... Noroc că i-am văzut la timp!... În barcă mai era și încrezutul ăla care se tot hlizea la mine în liceu. Nu știam pe unde s-o mai iau ca să nu-l văd mereu în urma mea!

Dar, bine că l-am salvat pe Angel al meu!... Nu mi-l imaginam ca pe un as al înotului, dar chiar așa să nu știe deloc nu aș fi crezut!... Cum o fi trăit până acum omul ăsta?... Parcă ar fi trăit în peșteră!... Auzi,... să nu fi băut el o cafea până la douăzeci de ani!... Doamne,... ce specimen!... Sunt convinsă că mai are multe astfel de surprize, dar și că are un potențial de creștere fantastic! Omul ăsta reinventează viața!...

Nu a știut nici cel mai mic gest de a mă privi, când ne-am schimbat hainele ude, în cabana de la lac!... Prin cearceaful ăla se vedea tot!... Nu arăta deloc rău!... Nici acasă, cât am stat doar noi doi, o noapte întreagă. Mă bucur că nu a devenit libidinos și insistent, chiar din prima zi, așa cum o fac mai toți, dar parcă simt o revoltă a orgoliului meu de femeie. O mică curte prinde bine oricărei femei!... N-am dormit toată noaptea așteptându-l, măcar să se apropie de ușa mea!... Dar, nici cea mai mică mișcare!... Doamne,... să nu cumva să fie homosexual!... Nu, nu poate fi!... Privirea aceea angelică din tren nu poate veni decât dintr-un sentiment profund!... O să-l țin aproape, n-o să-mi scape el așa ușor!...

ACTUL 2, Scena 1

Un restaurant de lux, după 15 ani

Ioșca:

Măi, dar greu ne mai adunăm!... Când ne-am despărțit, în tabăra studentescă, n-aș fi crezut, nici să mă omori, că va cădea Ceaușescu și noi nu ne vom mai vedea!...

Sică:

Ei!... Viața e mai grea decât studenția!... Foarte puține lucruri le mai faci că vrei tu!... Intri într-un mecanism din care nu ești decât o rotiță!... Bine că am reușit și acum!... Noroc că are Mitică o secretară dată dracului!... Ea a reușit să organizeze totul!...

Ioșca:

Cum dracu ai ajuns tu să conduci o ditamai firma!... Scuză-mă, dar, după ce ne-am cunoscut, aș fi crezut mai repede că vei face ceva în vreun domeniu artistic, cu figura ta angelică. Și acum mai cred că ai fi mai legat de arte decât de afaceri!...

Mitică:

Măi, așa sunt eu norocos!... Să știți că vorbesc serios,... sunt un om norocos!...

Sică:

Păi, dacă tot ai început tu,... hai, spune-o până la capăt!... Cum ți-a mers din studenție până acum?...

Mitică:

Măi, eu, totdeauna, tot ce am făcut, am făcut bine!... Când a fost de învățat, am învățat bine, când a fost de muncit, am muncit bine, chiar de distrat, m-am distrat bine!... Până la revoluție, ajunsesem șeful unui mic colectiv, de câteva zeci de oameni, într-o întreprindere cu mii de salariați. Dar era un colectiv foarte dinamic, cu mare potențial de creștere.

Ioșca:

**Ei bine,... și cum de te-au ales tocmai pe tine șef peste toți!
Așa,... hodoronc-tronc?**

Sică:

Chiar așa?...

Mitică:

Știți că în acea perioadă se lucra o sâmbătă da, alta nu? Ei bine, fiind sfârșit de an și deja ne terminasem obligațiile contractuale, pe răspunderea mea, le-am dat liber toate sâmbetele! În plus, chiar în timpul revoluției, le-am spus să stea acasă până după Anul Nou, când speram că se vor liniștii apele. Asta s-a aflat în toată firma, și, la scurt timp, când au fost alegerile de director, am câștigat detașat.

Ioșca:

Dar, ca să câștigi, trebuia să candidezi,... cine te-a propus?...

Mitică:

Era un comitet acolo, care făcea propuneri, format din "oameni de bine". Era un termen des folosit atunci. A fost și acolo o zână a mea protectoare!...

Ioșca:

Cred că nu tot aia!...

Mitică:

Care aia?...

Sică:

Hai,... nu fă pe prostul,... Samantha!...

Mitică:

Nu!... Nu are nicio legătură cu ea!...

Ioșca:

Vrei să spui că nu mai ai nicio legătură cu ea, că nu mai știi nimic de ea?...

Mitică:

Aaaa,... nu!... Chiar diseară mă întâlnesc cu ea, aici. Dar, nu ne-am mai văzut de atunci din stațiune!...

Sică:

Și cum de s-a nimerit așa?...

Mitică:

După cum nu m-am mai întâlnit cu voi, nu m-am întâlnit nici cu ea, deși aş fi vrut. Ea a ajuns antrenoare de tenis în Turcia, unde l-a cunoscut pe un fost subaltern de-al meu din firmă. Prin el a aflat de întâlnirea noastră și a venit și ea pe la părinți.

Ioșca:

Măi, măi,... ce nimereala dracu!...

Sică:

Hai Ioșca,... las-o baltă!... Știm că nu poți fi obiectiv în problema Samantha!... Mai bine spune ce-ai făcut tu!...

Ioșca:

Și eu am făcut totul bine pe linie, am fost numai premiant peste tot. Am ajuns medic cardiolog, aici în oraș. Sunt doctor în medicină, șef de secție și profesor asociat la facultate. Totul este OK!... Am și doi copii minunați.

Mitică:

Nu ai avut propuneri de a veni la București? Școala voastră de medicină este foarte apreciată în capitală.

Ioșca:

Am avut mai multe solicitări, dar le-am refuzat politicos.

Sică:

Apropo, Mitică,... tu ești căsătorit, ai copii?... Văd că nu ai verighetă!...

Mitică:

Da, sunt căsătorit și am un băiat. Verighetă și niciun altfel de inel nu port din motive medicale. Când eram într-o stare extremă de stres, cu probleme de serviciu, am făcut o micoză de care cu greu am putut scăpa. Dacă port verighetă se reactivează sub aceasta. Nu este chiar ușor să conduci oameni în ziua de azi!...

Sică:

Am mai rămas eu!... După ce am terminat facultatea, la Iași, am încercat ceva acolo, dar n-a prea mers. După revoluție, am venit aici, unde, pe lângă diverse activități din domeniul mediului de afaceri, mă ocup și de ferma de vulpi argintii a familiei.

Mitică:

Chiar, cum a evoluat această afacere?

Sică:

Este o poveste întregă, începută chiar dinainte de revoluție!... Tatăl meu deținea o poziție de conducere în județ și era tot timpul confruntat cu tot felul de bazaconii, specifice regimului comunist. Una dintre ele era planul de consum de pește oceanic. Cine dracu să mănânce pește oceanic aici la munte!... Sunt mândru că eu i-am dat ideea,... să dea peștele la vulpi!...

Mitică:

Și,... cum a fost?

Exceptional de două ori!... A făcut și planul la pește oceanic, iar vulpile au făcut o blană strălucitoare,... o frumusețe!... Când a venit sezonul de cadouri pentru Elena Ceaușescu, pe 7 ianuarie, de ziua ei, ce credeți că a ales?... Haina de blană de la vulpile noastre!... Ne-a crescut imediat rangul în zonă!...

Mitică:

Hai că ești tare!... Și după revoluție?...

Sică:

Păi,... numele făcut cu vulpile a fost o bună reclamă și afacerile mi-au mers destul de bine. În plus, în situația de permanentă tensiune dintre români și unguri, de aici din zonă, mie mi-a prins bine. Principala mea calitate este că nu sunt nici român nici ungur, și am avut numai de câștigat din această situație, fiind de multe ori în situația de a fi ales în conducerea diverselor asociații de afaceri.

Ioșca:

Dar ne-am luat cu vorba și nu ne-ai spus cu ce probleme ai venit pe aici pe la noi. Eu cu Sică ne mai vedem, dar tu vii foarte rar.

Mitică:

Firma pe care o conduc are o filială aici, care are multe probleme. Mai am niște coaborări cu firme de aici. Mâine o să am o zi foarte grea, din acelea care-mi cresc stresul și favorizează ciupercile de la degete. În afaceri trebuie să câștigi mai mult decât cheltuiești. Nu aș dori nimănui să trăiască, ca director, tensiune unei zile de salariu, pentru mii de oameni și să nu aibă bani suficienți. Până acum am reușit, dar niciodată nu poți ști cât timp va mai merge. O zi, ca asta cu voi, este o plăcere, o relaxare, dar câte sunt așa?... Cele mai multe sunt cu negocieri, cu certuri etc. Dacă nu aveți nimic împotriva, propun să ne vedem și mâine seară, să continuăm. Acum vreau să merg să văd ce mai face și... Samantha.

Sică:

Abia aștepți!...

Mitică:

Nu neg.

Samantha:

Deși nu pot spune că îl uitasem, intrasem în mecanismul vieții care se desfășura fără să-i mai simt atât de mult lipsa. Dar,... cineva acolo sus consideră că trebuie să continuăm să ținem unul de altul, altfel nu mi l-ar fi scos în cale pe colegul acela al lui, fost subaltern,... în Turcia,... la același club de tenis. Când am auzit de ce a fost în stare să realizeze nu-mi venea să cred că că este el!... Împiedicatul meu drag!... Voiau să-l pună pe el ministru?!... Nici nu mă mir că s-a speriat și a refuzat!... Că a fost votat ca director, la întreprinderea aia mare, nu mă mir,... dar mă mir că a candidat!... Cred că l-a propus vreo femeie, iar de votat, sunt convinsă că l-au votat toate femeile!... Dar și mai surprinsă sunt că s-a însurat!... Mă și doare aceasta!... Dar mă și bucur,... m-am temut degeaba că este homosexual!... Cum o fi cucerit-o pe nevastă-sa?... Pe lângă el puteau să defileze toate frumusețile lumii și el nu le dăde nicio atenție, sau, cel puțin, așa părea!... Sunt foarte curioasă, abia aștept să-l văd și să aflu mai multe!... Ce o să zică ceilalți?... Am venit tocmai din Turcia, să-l văd!... Ei!... Poate o să creadă că am venit să-mi văd părinții!...

ACTUL 2, Scena 2

Același restaurant, seara următoare.

Ioșca, către Mitică, care întârziase:

Ți se vede pe față că ai avut o zi grea, nu-ți mai pierde vremea cu scuzele!...

Sică:

Ia loc și trage repede o palincă!... O să te energizeze. După aceea o să ne povestești!...

Mitică:

Bunăăă!... De când am preluat conducerea acestei firme, care are filiale în Ardeal, nu băusem palincă. Acum îmi place!

Ioșca:

Bine,... când ne-am cunoscut noi, tu nu băuseși nici măcar cafea!...

Sică:

Măi,... rău mai ești!...

Ioșca:

Dar de ce rău?... Eu doar constat.... După câte a reușit să facă, s-ar părea că aceasta este o rețetă de succes! Hai, spune, abia aștept!... Venirea ta aici nu a fost indiferentă unora din localitate, pe care îi cunosc. Aș putea spune chiar că erai așteptat! Trebuie să te obișnuiești cu notorietatea!...

Mitică:

Mă bucur că spui asta, pentru că, într-un fel, am nevoie de ajutorul vostru. Prima vizită am avut-o la un colectiv care funcționează într-o clădire reventică de moștenitori ai foștilor proprietari.

Sică:

Știi cum este aici?... Prima întrebare se referă la etnia celor implicați!... Cu asta se începe.

Mitică:

Treaba cu etnia este clară. Toți salariații mei de aici sunt de etnie maghiară.

Sică:

Atunci de ce zici că ai nevoie și de ajutorul meu?

Mitică:

Ai răbdare!... O să afli mai încolo.

Aici problema are un aspect de negociere și altul de legalitate. A trebuit să fac apel la toată capacitatea mea de negociere. În primii ani de activitate am avut un șef evreu de la care am învățat multe. El spunea că o afacere este a celor care o fac atâta timp cât reușesc să se înțeleagă. Când aceasta a ajuns în justiție devine afacerea avocaților.

Ioșca:

Bine, dar care mai este dificultatea, dacă ați reușit să vă înțelegeți?

Mitică:

Din punct de vedere legal, fiecare parte are un aspect avantajos. Eu, ca investitor în acel sediu, obținut legal înainte de 1989, nu sunt împotriva restituirii proprietății către moștenitori, dar pot solicita recuperarea banilor investiți. Ei, pe altă linie de legislație, cea a monumentelor istorice, pot solicita readucerea clădirii la starea inițială, ceea ce ar presupune, pentru mine, alte cheltuieli. Calea de mijloc poate fi prin renunțarea de către fiecare parte la pretențiile de cheltuieli ulterioare din partea celeilalte. Adică să se facă restituirea la starea existentă.

Sică:

Mi se pare corect. Ai avut consilieri buni.

Ioșca:

Pupat Piața Independenței și gata!...

Mitică:

Salariații s-au împărțit, ca de obicei, în două tabere. Una susține împăcarea, pentru a continua activitatea în mod normal, cealaltă, susține războiul, chiar cu riscul întreruperii activității. Capul celei de a doua tabere pare foarte radical! În tensiunea respectivă m-am enervat și le-am spus "- Să vă ia dracu!... Credeam că dacă sunteți toți unguri o să vă înțelegeți mai bine între voi, n-o să vă certați atâta", la care el, cu o privire ascuțită și cu multă agresivitate, mi-a răspuns, "- Voi românii vă certați, domnule director, noi ne omorââm".

Ioșca:

Și, ți-e teamă că n-o să respecte înțelegerea făcută acolo?...

Mitică:

Să fiu sincer, da!...

Ioșca:

Îl cunosc. La el mă refeream, când spunem că erai așteptat. Sunt convins că ai avut o discuție dificilă, cunoscându-l pe acest individ. Este el mai agitat, dar este un om de onoare. Dacă v-ați despărțit cu o înțelegere făcută, fii sigur că o va respecta. Pe de altă parte, dacă ai reușit să ajungi la această înțelegere, ești un mare talent în arta negocierii. Cunosc dedesubturile acestei situații.

Mitică:

Mulțumesc!...

Ioșca:

Pentru puțin. Pe de altă parte vreau să-ți spun că și tu ai ceva greșit în modul de abordare. Faptul că suntem unguri nu înseamnă că toți gândim la fel. Ce, românii gândesc toți la fel?...

Mitică:

Ai dreptate!... Am fost influențat de alte situații cunoscute, unde colectivele sunt mixte, și unde peste neînțelegerile omenești se mai suprapun și cele etnice.

Sică:

Altă întâlnire?...

Mitică:

La sinagogă!...

Sică:

Unde???...

Mitică:

Un alt colectiv, tot din maghiari sută la sută, funcționează, dinainte de revoluție, într-una din sinagogile din oraș.

Sică:

Dar cum s-a ajuns la această situație?...

Mitică:

Pe vremea comunismului, cum mulți evrei au emigrat, scăzuse semnificativ numărul de enoriași ai sinagogilor. Așa că, autoritățile de atunci au găsit alte utilizări pentru una dintre acestea.

Sică:

Și ce se poate face?... Acum, această situație este deadreptul penibilă!...

Mitică:

La fel ca în situația precedentă, situația are un aspect de negociare și altul de legalitate.

Sică:

Măi,... șeful ăla al tău ți-a fost un bun profesor!...

Mitică:

Să știi că așa a fost!... În primul rând, am învățat de la el, că afacerile se fac pe termen lung. Într-o relație de durată câștigurile se echilibrează. Cei mai mulți începători în afaceri, se opresc, din păcate, ori după primul eșec, și rămân mereu cu un gust amar și pornit pe cineva, care chipurile l-a păcălit, ori după un primul succes, considerând că îi este de ajuns, de teama de a nu pierde ceea ce a câștigat.

Sică:

Să revenim la cazul cu sinagoga!..

Mitică:

Aici se negociază la nivel național, prin avocații comunității evreiești. Ori cu ei mai am o altă problemă în București, unde sunt niște divergențe cu patronii unei fabrici de șlefuit diamante, care este chiriașă mea. Aceștia cred că niște condiții din contract nu le sunt îndeplinite, iar îndeplinirea lor totală m-ar costa cam mult.

Sică:

Așa că ai rezolvat și problema de la București, dar și sinagoga!...

Mitică:

Ai ghicit!... La București, au renunțat ei la niște clauze dezavantajoase pentru mine, iar aici am renunțat eu la un contract de închiriere, care pe lângă aspectele morale, nu-mi mai era nici de mare utilitate, pentru că aveam în construcție o clădire proprie aproape gata.

Ioșca:

Măi, măi, măi,... n-o să-ți mai zic Mitică, ci M-Ițic-ă!...

Sică, către Mitică: Sunt mândru de tine!...

Ioșca, către Sică:

Ia,... nu mai fi atât de mândru!... Știi ce a făcut comunitatea voastră, după aceea?...

Sică:

Nu,... nu știu! Eu am mers la sinagogă doar la Iași.

Ioșca: A închiriat-o!!!...

Sică:

Fiecare proprietar face ce vrea cu proprietatea sa! Dar să lăsăm răutățile și să trecem la a treia etapă a zilei!

Mitică:

Da!... A treia fază a zilei, deși a fost cea mai ușoară dintre toate, m-a pus cel mai tare pe gânduri. Nu aveam o miză concretă, a fost o vizită de curtoazie la pătrat. Odată, pentru că voiam să am o discuție directă cu directorul celei mai puternice firme de aici, din domeniul meu de activitate, iar a doua oară, pentru că acolo se afla o doamnă directoare din minister, fostă ministru, cu care vorbisem să o iau cu mașina mea la întoarcerea spre București. Era un prilej bun pentru mine, nou venit în sistem, să mă pun la curent cu o serie de dedesubturi ale politicii domeniului.

Ioșca:

Sunt siderat, cum tu, nevinovat ca un pui de găină, inabil în tot ce ține de societate, te-ai băgat în așa ceva, unde curvășăria, în ce mai larg sens al cuvântului, este la ea acasă!... Sunt foarte curios cum va evolua totul!...

Sică:

Hai mă,... lasă filozofia ta ultradefensivă!... S-au schimbat multe în România!... Cine vrei să ne conducă,... tot proștii cu tupeu?... Un om educat, bine intenționat, agreeat și susținut de subalterni poate avea rezultate bune. Va face cursuri de management, de marketing, de strategii etc!... Nu s-a născut nimeni director!...

Mitică:

Sunt de acord cu amândoi!... Tocmai ăsta este subiectul care m-a pus pe gânduri după întâlnirea de la această firmă. Directorul, despre care auzisem multe, dar abia azi l-am cunoscut personal, este o mare figură!... Într-un fel îl apreciez, dar pe de altă parte n-aș vrea să ajung vreodată ca el.

Sică:

Dar ce te-a șocat la el?... El este o figură în oraș,... am mai auzit și de la alții câte ceva despre el!... Evident, și bune și rele!...

Ioșca:

Ba eu am auzit numai de rele!...

Sică:

Păi, sigur, că tu nu vezi decât aspectul că nu prea îi înghite pe ungurii tăi!...

Ioșca:

Nu,... nu este numai asta!... Omul este un dictator,... un mic Ceaușescu local!... A făcut acolo de toate, restaurant, club, sere, ferme, crescătorie de porci,... chiar și un taraf!... La ce dracu îi trebuia toate acestea!...

Sică:

Măi,... tu nu știi că era o adevărată foamete în țară!... Prin aceste măsuri el voia ca salariații lui să aibă liniște acasă și să se concentreze pe problemele profesionale, nu să stea ore întregi la cozi, ca alții. Să știi că multă lume îl apreciază pentru asta!...

Ioșca:

Bine, bine... hai să-l lăsăm pe el să ne povestească cum a fost!... Să auzim părerea lui!...

Mitică:

Păi,... prima aventură a fost să-l găsesc!... La biroul lui și al altor șefi nu era nimeni!... Nimeni nu știa nimic, nimeni nu spunea nimic!... S-a găsit la un moment dat cineva să rupă tăcerea,... era o biată femeie de serviciu, care mi-a spus "- E la restaurantu' ăla nou, maică!... Nu-l mai căuta, că este acolo cu ministra,... și ăilalți e cu ei acolo". Informația a fost corectă, și în final l-am găsit.

Ioșca: Ce v-am spus!... Așa este!...

Mitică:

Restaurantul avea o sală lungă, cu mesele așezate în formă de "U", iar directorul Moldoveanu trona la masa transvesală, din capul cel mai îndepărtat față de ușa pe unde intrasem. A trebuit să merg de-a lungul sălii, timp în care, aflând cine sunt, *mi-a recitat* rapid, urlând cât putea, "îndrăznești să vii aici, de la firma ta de căcat, care mi-a vândut numai produse proaste, care la buletinele de încercări mi-a umflat prețurile având monopol, și în plus la filiala voastră de aici are numai salariați unguri".

Sică:

Și tu cum ai reacționat la asemenea mârľănie?...

Mitică:

Am mers imperturbabil înainte și am tăcut. Când m-am apropiat de masa lui, unde era și doamna fostă ministru, într-o stare perplexă, s-a întâmplat ceva total neașteptat. S-a sculat de pe scaun și s-a îndreptat încet spre mine, m-a îmbrățișat și mi-a zis foarte calm, în totală discordanță cu situația anterioară, "- Măi băiete, ești extraordinar,... te-am înjurat de cinci ori și n-ai schițat nici cel mai mic gest, nici în vorbe nici în acțiune!... O să faci o mare carieră în management!... Trebuie însă să mai ai și un ficat sănătos, pentru ca să reziste la nervi, mâncare anapoda și băutură!... Un manager trebuie să fie mai deștept decât cei deștepți, mai golan decât cei golani, să reziste la băutură mai mult decât cei mai bețivi,... iar în tot acest timp trebuie să fie calm și să domine". Am mâncat ceva cu ei acolo, dar am plecat înaintea lor pentru că aveam programată întâlnirea cu voi.

Sică:

Interesant!... Și la masă ce-ați discutat!

Mitică:

Păi, apropo de discuța noastră anterioară, mi-a povestit multe despre pățaniile lui de director, de peste douăzeci de ani. Cum a avut o dispută publică cu "Scânteia", ziarul puterii comuniste, care făcea o campanie ca să-l schimbe pentru că avea reclamații pe line de partid, neputând să impună punctele de vedere ale secretarului de partid în fabrică. Vă dați seama că un oarecare, cum erau cam toți secretarii de partid din țară, nu putea să se impună în fața unui om cu atâta personalitate.

Sică:

Despre treaba cu tariful, n-a zis nimic?...

Mitică:

Da,... a zis. Regreta că l-a desființat imediat după revoluție. La înființat, înainte de 1989, și-l folosea la toate mesele, mai ales la cele cu străinii, fiind, în opinia lui, un fel de bruiaj împotriva înregistrărilor securității. La cum evoluează treaba în țară, spunea că o să-l reînființeze!...

Sică:

Hai, că e tare omul!... Dar, apropo, ce s-a întâmplat cu el la revoluție?...

Mitică:

A fost scos, cu forța, de *revoluționari*, s-a pensionat și apoi s-au dus după el acasă, fel de fel de delegații de *oameni ai muncii* care l-au rugat cu cerul și cu pământul să se întoarcă. Fabrica, fără el, o luase serios spre faliment!...

Ioșca:

Văd că devine un fel de erou!... Dar cu ungurii ce are?

Mitică:

Să știi că am discutat cu el expres această problemă, având în vedere că una dintre acuzațiile lui directe față de mine era că la filială am numai salariați unguri. Mi-a zis să nu cumva să-l cred șovin, dovada fiind mâna lui dreaptă în fabrică, locțiitorul său de câte ori nu era disponibil, este un ungur, care chiar era acolo lângă el, în capul mesei. Opinia sa, ca om care a venit în oraș din afara Ardealului, fără prejudecăți, prin repartitie, imediat după facultate, era că a constatat că există o tendință a cetățenilor de etnie maghiară de a dori o discriminare pozitivă, idee cu care el nu este de acord, și atunci această comportare o are pentru a descuraja astfel de solicitări.

Sică:

Mitică,... văd că omul ăsta nu este chiar așa de *negru*, pe cât l-am catalogat noi anterior!... Atunci, de ce spuneai că nu ai vrea să ajungi ca el?...

Mitică:

Măi,... omul ăsta s-a căsătorit cu fabrica!... Arăta groaznic!... Nu mai avea dinți în gură,... era neîngrijit. Spunea că, deseori, doarme acolo și nu mai ajunge acasă. Parcă era acel Bau-Bau din poveștile din copilărie! La început, când țipa la mine și-mi turna la injurii, realmente m-am speriat. Acum, mă bucur că am avut puterea să mă stăpânnesc în acele momente. Sunt convins că acest om mă va sprijini oricând îi voi cere, evident dacă va sta în puterile lui. De altfel, asta mi-a și spus la despărțire.

Samantha:

Offf Doamne!... Cum aş fi putut să rup relația cu el!... Nu mai are figura aia inocentă, ca atunci în tren,... ca atunci în apă,... dar tot un înger a rămas!... Un înger maturizat prematur!... E și normal, la atâta responsabilitate!... Spunea că a avut mult timp răni deschise pe mâini, de la o ciupecă apărută pe fond nervos!... Ce dracu s-a lăsat implicat în asemenea treburi,... pentru care nu este făcut!... El este făcut pentru iubire,... pentru artă!... Auzi ce răspuns,... la cum a cucerit-o pe nevastă-sa?... Că nu a cucerit pe nimeni,... i-a l-a cucerit pe el!... Mie de ce nu mi-o fi venit această idee?... Dar cum era să fac?... Nu l-am cunoscut decât atunci pe lac,... și noaptea următoare!... Să mă fi dus peste el atunci noaptea?... Chiar așa din prima zi?... Și așa, atunci, n-am dormit toată noaptea, sperând să vină el la mine!... La dracu cu atâtea prejudecăți!... Acum eram eu nevasta lui!... Ei,... asta este!... Viața este lungă!... Dar și cu gașca asta a lui!... Deși se întâlnesc destul de rar, parcă ceva îi leagă foarte tare!... Curios este că și eu mă simt legată de ei!... De atunci, de pe lac, când se putea întâmpla o tragedie, sunt la un loc cu ei,... parcă sunt familia mea!... D-asta nici n-am stat pe gânduri să vin, când am auzit că se vor întâlni!... Parcă acum îmi sunt mai simpatici și ceilalți doi,... pe care înainte nu-i prea sufeream!... Parcă am început să-i iubesc câte puțin și pe ei!... O să mai vin și altă dată, când se vor mai întâlni!...

ACTUL 3, Scena 1

La Baku, capitala statului Azerbaijan, într-un restaurant:

Sică:

Am făcut-o și p-asta!... Nu cred că ți-a trecut vreodată prin cap această situație?...

Ioșca:

Pentru tine n-ar trebui să fie ceva ieșit din comun!... În fond, ești un reprezentant de vârf al mediului de afaceri din județul nostru, care a venit într-o misiune economică. Este normal!... Faptul că această acțiune este organizată de prietenul nostru comun face și mai normală participarea ta. Ai venit, cu toți șefii, în avionul delegației oficiale, la dispoziția voastră etc.!... Dacă nu se întâmpla, ce s-a întâmplat, poate venea și directorul Moldoveanu!... L-ar fi convins Mitică!...

Sică:

Dar ce s-a întâmplat!...

Ioșca:

A murit!... S-a întâmplat chiar în fabrică!... Mă mir că n-ai auzit!...

Sică:

Am fost plecat din țară o perioadă. Îmi pare foarte rău!... Chiar mi-ar fi plăcut să vină aici cu noi, aș fi învățat multe de la el.

Ioșca:

Mai ciudată este participarea mea, care sunt medic, și n-am nimic în comun cu afacerile și vai de capul meu cum am ajuns până aici!... Eu am venit aici pentru a fi împreună, dar și pentru că auzisem multe lucruri interesante despre acest oraș, care a fost construit de la zero în ultimii douăzeci de ani. Dar văd că Mitică întârzie?...

Sică:

Ce vrei și tu acum?... Este șeful delegației economice care-l însoțește pe ministrul de externe aici!... Cred că azi au fost la o discuție cu ministrul petrolului!...

Ioșca:

Și,... când o să vină, o să se grăbească că are întâlnire și cu... Samantha!... Păi ce,... crezi că nu a venit și pe aici după el?...

Sică:

Auzi,... știi că, din ce în ce mai mult, cred că vine și pentru noi?...

Ioșca:

Hai,... că mă faci să râd!... Iată-l că vine!...

Mitică:

Dragii mei,... mă bucur mult că suntem iar împreună!... Este adevărat, că aici eu sunt la serviciu,... așa că voi fi mult mai stresat de timp, față de întâlnirile noastre din țară!...

Ioșca:

Hai,... lasă,... tu, de când ești... așa de important,... ești la serviciu oriunde!... Noroc că suntem noi mai liberi!... Dar hai să trecem de formalități,... am auzit că ați avut peripeții pe drum!...

Mitică:

Măi,... voi știți că eu am rău de toate formele de transport, nici carnet de șofer n-am!... Nu-mi fac mare plăcere aceste deplasări!... Mie-mi place mai mult să stau acasă!... Când am văzut avionul ăla ultramodern, nou, cu echipaj austriac,... m-am mai liniștit, am plecat mai bine dispus la acest drum destul de lung, un turneu prin șase țări din Asia Centrală.

Ioșca:

Dar cum a fost?... Ce s-a întâmplat de fapt?... Sică mi-a povestit ceva, dar,... tu ca șef,... sunt convins că ai mai multe detalii!... Ce știi, este că ați avut aterizare forțată!...

Mitică:

Așa este!... Așa ceva nu trăisem până acum!... La decolarea de la Erevan, nu s-a mai retras trenul de aterizare, dar nici nu a rămas în poziția normală, s-a blocat într-o poziție oblică. După multe discuții cu cei de la sol, timp în care avionul s-a tot rotit în jurul aeroportului, aceasta și pentru consumarea combustibilului, s-a hotărât să se facă aterizarea. Nu se recomandă aterizare forțată cu rezervoarele pline. Din fericire, pilotul a reușit o aterizare fără daune,... doar cu o sperietură groaznică.

Ioșca:

Înțeleg că s-a făcut un mare caz din aceasta!...

Sică:

Da,... erau lângă pistă o grămadă de mașini de pompieri,... echipaje de salvare!... N-am văzut în viața mea atâta desfășurare de forțe!...

Mitică:

Din punct de vedere tehnic, această procedură se face ori de câte ori se întâmplă o aterizare forțată. Este procedura standard!... Din punct de vedere politic, era ceva deosebit, era avionul cu delegația oficială, condusă de ministrul de externe!...

Veniseră, chiar la marginea pistei aeroportului, primul ministru, miniștrii implicați,... patriarhul Armeniei!...

Sică:

A fost ceva cu totul deosebit!... Știi cum e,... tot răul spre bine!... În compensare,... pentru a ne reveni psihic,... patriarhul ne-a organizat o vizită în interiorul tezaurului țării!... Am înțeles că se întâmplă foarte rar acest lucru!... Delegația noastră vizitase, cu doar o zi înainte, patriarhia, dar nu avusese acces în tezaur!... Știi ce m-a impresionat cel mai mult?...

Ioșca:

Ce?... Știu că tu ești cam greu se impresionat!...

Sică:

Aurul din tezaur era păstrat în lingouri sub forma literelor alfabetului armean!... Îți dai seama ce formă simbolică de apreciere a limbii, a culturii naționale, și-au imaginat!... Mă bucurase foarte mult chiar și vizita inițială, dar vizita din a doua zi, după evenimentul cu aterizarea, a întrecut orice așteptare!... De mult timp îmi doream să aflu mai multe despre poporul armean, să fac o vizită acolo, pentru că el se aseamănă din multe puncte de vedere cu cel evreu!...

Ioșca:

Eu știam că cei care se aseamănă nu prea se atrag!...

Sică:

Măi,... dar rău mai ești!... Așa este și între unguri și români?... Vă asemenați prea mult?...

Mitică:

Discuțiile astea le puteți continua și acasă!... Apropo,... mai bine, spune-i lui Ioșca ce ai văzut la hotelul din Ankara?...

Sică:

Da!... E tare!... La venire, în holul unui hotel din Ankara, în timp ce ne plictiseam, așteptând efectuarea formalităților de înregistrare, citeam pe un perete o listă, care părea a fi o listă a țărilor ai căror cetățeni stătuseră acolo, în limbile turcă și engleză.

Ioșca:

Ce dracu poate fi așa de interesant într-o listă de țări?...

Sică:

Păi,... iată ce era ineresant!... Scria acolo, într-o ordine oarecare: Avusturya(Austria), Bulgaristan(Bulgaria), Hirvatistan(Croația), Israel(Israel), Italya(Italia), Macaristan(Ungaria), Polonya(Polonia), Romanya(România), Rusya(Rusia), Sirbistan(Serbia), Yunanistan(Greci) etc.

Ioșca:

Tot nu înțeleg!...

Sică:

Păi sigur,... ce nu-ți convine, nu înțelegi!... Nu vezi că unele au terminația "...stan", altele nu!... Acelea au făcut parte din Imperiul Otoman!... Învățasem noi la școală ceva, dar mai sugetiv ca asta nu poate fi nimic!... A rămas consfințit în numele, în limba turcă, a țării respective!...

Ioșca:

Bine, bine,... acum am înțeles!... Ești mulțumit,... că Ungaria a fost cândva pașalâc!...

Răi mai sunteți!... D-aia nu vă iubește lumea!... Mai bine spune-i lui Mitică ce pocinog ai mai făcut, de te înjură toți șefii județului!...

Sică:

Da!... Să vezi ce-am pățit!... Eu am avut numai intenții bune!...

Mitică:

Hai,... zi,... lasă bunele intenții!... Știm că le ai,... intodeauna!...

Sică:

Prin fică-mea, care s-a mutat în Israel, am aflat de unii care au inventat un lichid, care dat peste asfalt, imediat după asfaltare, crește durata de viață a acestuia de la doi la doisprezece ani!... În contextul de la noi, în care drumurile nu țin nici măcar un an, am zis că am apucat pe Dumnezeu de picior și o să vând în toată țara acea substanță miraculoasă. Evident că am vrut să încep cu județul nostru!... După ce le-am spus la Consiliul Județean, la Prefectură, la Primărie,... am mai și publicat într-un ziar local,... nu mă mai salută nimeni!...

Mitică:

Nu mă mir că s-au supărat ăia,... mă mir că ai putut, tocmai tu, face o asemenea gafă!... Bine,... hai că tot azi am întâlnire și cu Samantha!... A venit și ea aici,... cu niște tenismeni turci,... la un turneu.

Ioșca:

Aoleu,... ce v-aș face eu, vouă ăstora majoritari!... Măcar aici, cu Sică, mă înțeleg!... Niciodată n-o să-i înțelegeți pe minoritari!...

Mitică:

Ce e mă?... Ce dracu ai mai pățit, tocmai aici, ca minoritar!...

Ioșca:

Păi, nu am pățit eu, ca minoritar, ci am pățit-o cu minoritarii voștri!... Când am venit, și așteptam în holul hotelului să se facă formalitățile, era acolo un grup de români, urmașii celor deportați cândva în Siberia. Prin holul ăla uriaș, de încăpea acolo și Hotelul Intercontinental din București, toți au făcut ce-au făcut, în frunte cu ministrul, iar apoi au dispărut!... Unii cu amanta, alții cu Samantha, majoritatea să tragă un pui de somn,... și... cu cei, câteva zeci de români minoritari aici, care veniseră și de la peste o mie de kilometri să discute cu voi,... au discutat doar cu *românii* Ioșca și Sică!... Nu că ne-ar deranja, dar nu așa trebuia să fie!...

Mitică:

Dur,... dar adevărat!... Nu te contrazic,... poate nu facem totul pentru minoritarii noștri!... O scuză au și cei care au mers la somn,... trecuseră prin emoția unei aterizări forțate!...

Sică:

Tot forțat au *aterizat* în Siberia și strămoșii celor care abia așteptau să vorbescă cu voi, azi, aici!...

Samantha:

Doamne,... am ajuns și pe aici!... Oficial cu tinerii mei elevi tenismeni, la un turneu din apropiere,... dar Tu știi adevăratul motiv!... Ce să mă fac eu cu omul ăsta, care a luat-o pe calea de a face cu totul altceva, decât îi este destinat să facă!... Ține-l Doamne bine, să ajungă să facă și ce trebuie!... Dar, cine știe, mai bine ca Tine, ce-i trebuie, ce-i este destinat?... Mă hotărâsem să-l las în plata Ta!... Găsisem un turc, foarte bine din toate punctele de vedere, chiar m-am măritat cu el!... Îl chema Eregep!... Chiar mi-am zis că-mi este predestinat să o duc bine, pentru că avea expresia "e rege" în nume, dar n-a fost așa!... Poate pentru că nu aveam același Dumnezeu, poate pentru că el n-a prea fost *rege*, poate pentru că eu n-am prea fost în toate mințile, dar n-a fost să fie!... Acum sunt, vorba aia, fostă doamnă, actualmente domnișoară, și am venit să-l întâlnesc pe el, îngerul meu drag, acum, cu capul plin de griji!... Și nu numai pe el, și pe ceilalți doi, pe care îi iubesc tot mai mult!... Auzi,... să aibă ei aterizare forțată!... Când au avut atunci, pe lac, răsturnarea forțată, am fost eu acolo,... dar acum,... acolo în înaltul cerului, în pericol să se prăbușescă,... cine i-a mai ajutat?... Tu ai fost Doamne!... Acolo erau mai aproape de Tine decât de mine!... Poate,... dacă l-ai scăpat, șă știi Tu ceva,... să-l pregătești pentru altceva măreț!... Deci,... trebuie să stau, în continuare, aproape de el!... Așa o să fac!...

ACTUL 3, Scena 2

O pensiune din aceeași stațiune din Actul 1:

Sică, către Mitică:

De când n-am mai fost aici!... Îți mai amintești când era să te îneci?...

Ioșca:

Îîî!... Cu ce era să se înece?... Ce a mâncat?...

Sică:

Cu ce era să se înece,... pe dracu!... Cu apă,... nu mai știi când ne-am răsturnat cu barca, în lac!...

Ioșca:

Aaaaa!... Da,... da!...

Mitică:

Atunci s-a născut echipa noastră!... Doamne,... cât a trecut de atunci!... Uite, că nouă ne-a prins bine,... noi am rămas,... ceilalți ai noștri au dispărut cu toții!... Ei!... Dar nu am rămas chiar singuri de tot, mai avem câte un animăluț cu noi!...

Ioșca:

Uite, eu îl am pe Attila!... Este un pisoie nemaipomenit!... Știe când trebuie să-mi iau pastilele și trage de mine!...

Sică:

Dar de ce i-ai pus numele Attila?... Attila a fost un om rău, a omorât mulți oameni, nu semăna deloc cu frumusețea asta mică!...

Ioșca:

La unguri, primul băiat se botează Attila, este cu prima literă din alfabet!... El este primul meu pisoai!... Nu este ca la români, unde pe primul băiat îl botează Ion, care este primul sfânt din an.

Mitică:

Ei,... uite că eu mi-am botezat pe primul cățel, Dracula!... Când se enervează rânjește așa urât dinții la mine, că parcă ar fi Dracula!... Voi nu știți cum face când se supără!...

Sică:

Săracu cățel, ce nume urât i-ai dat!...

Mitică, către Sică:

Dar tu de ce nu-ți iei un animal, să îi pui ce nume vrei?...

Sică:

Păi,... am unul!... O broască țestoasă. Nici nu știu ce este,... băiat sau fată? Dar i-am pus numele Rashela, după răposata nevastă-mea, pentru că dispare, cum dispărea și ea, nu știu când, nu știu unde, și apare după câteva săptămâni!... Uite acum iar s-a pierdut, după canapele, după dulap,... nu știu unde e!...

Mitică:

Dar eu nu numai la asta mă refeream, când am spus că nu e adevărat că am rămas doar noi!... Mai este cineva,... Samantha!...

Sică:

Hî!... Ea nu este cu noi,... ea este doar cu tine!...

Mitică:

**Ei,... asta a fost până acum,... de acum încolo va fi cu noi!...
Va veni aici!... Am convins-o și am aranjat eu cu un șofer să
o aducă!...**

Ioșca și Sică:

**Hai măi,... ce dracu,... de ce nu ne-ai spus dinainte?... Ne
bărbieream și noi,... ne aranjam un pic!...**

Mitică:

Hai,... lăsați că vă cunoaște de o viață!...

Ioșca:

**Ne cunoaștem de o viață,... dar nu ne-am mai văzut tot de o
viață!... Sunt foarte emoționat!... Cum mai arată?...**

Mitică:

**A rămas la fel de frumoasă!... Este la fel de majestuoasă,...
ca o prințesă,... mă rog,... o prințesă puțin mai în vârstă!...
Auziți că vine!...**

Samantha:

Bună moșneguților!... Ce sunteți așa perplecși?...

Sică:

**Păi,... neisprăvitul ăsta de Mitică ne-a spus de cea mai mare
surpriză a vieții noastre doar acum câteva minute!...**

Samantha:

**Păi,... mie îmi spuneți voi de cidățeniile lui Mitică, mă rog, eu
nu îi spun Mitică!...**

Ioșca:

Dar cum îi spui tu, dacă nu sunt indiscret?...

Samantha:

Aaa,... nu este niciun secret, credeam că știți deja!... El nu a știut niciodată să țină un secret!... Angel i-am zis eu mereu.

Sică:

Înger ăsta!... Mai repede drac, sau Dracula, cum l-a botezat el pe bietul cățel!...

Ioșca:

Bine, bine,... hai să trecem peste introduceri!... De ce ai decis să vii, în sfârșit, cu noi?...

Samantha:

De fapt, nu știu dacă Angel v-a spus, dar de mult am început să țin la voi toți, să mă consider ca un membru al echipei voastre. Toată viața am apreciat prietenia voastră și v-am iubit pe toți! Mă rog, aproape toată viața!...

Ioșca:

Îți dai seama ce bucurie ar fi fost pe mine să-mi spui asta acum ...zeci de ani?...

Mitică, către Samantha:

Ca să depășim momentul de adaptare,... hai să facem o mică plimbare prin împrejurimi!...

Samantha:

Bucuroasă!...

Mitică:

Off,... Doamne!... De aici a început totul!...

Samantha:

Auzi,... dragul meu, aş vrea să-ţi spun ceva şi nu pot!... Nu pot să zic nimic,... îmi vine să plâng!...

Mitică:

Ce este,... draga mea!... Ce nu poţi să spui?...

Samantha:

Îmi este foarte, foarte greu!... Toată viaţa mea a stat în umbra dificultăţii trecerii acestui moment!...

Mitică:

Hai,... calmează-te,... şi spune!...

Samantha:

Tu,... tu... ai ținut vreodată la mine,... așa ca un bărbat la o femeie?... M-ai iubit vreodată?...

Mitică:

Din primul moment, de atunci când ai urcat în tren, gândul meu a fost numai la tine!... Te-am iubit dintodeauna, poate,... nu știu dacă este posibil,... chiar dinainte de a te cunoaște!...

Samntha, plângând:

Și de ce nu mi-ai spus până acum, nenorocitul!...

Mitică, emoționat:

Pentru că nu m-ai întrebat niciodată!... Mi-a fost mereu teamă că o să mă refuzi și am preferat să rămânem prieteni.

Samantha:

Bine, bine,... mai bine mai târziu decât niciodată!...

Mitică:

Te-am auzit de mai multe ori zicând că femeile preferă preludiile lungi!...

Samantha:

Da!... Dar o viață poate fi preludiul pentru o altă viață?... Cum vrea Dumnezeu!... Mai dă-ne Doamne încă o viață!... Hai înapoi la ceilalți!...

Mitică:

Liniște și pace!... Ioșca și Sică s-au retras la culcare, Rashela este dispărută, Dracula stă tolănit, cu burta-n sus, iar, peste el, Attila doarme dus!... Vino draga mea, vrăjitoarea mea!... Hai să dormim și noi!...

Sică, congestionat, ieșind din cameră și strigând:

Ioșca,... Mitică,... îîî... Rolanda!... Am reușit să fac scamatoria aia cu balonul!... Ura!... V-am spus eu că tot o să mă prind odată!...